

ROEMEENSCH VOLKSLIEDEREN.

Vrij bewerkt naar de fransche proza-vertaling

VAN

HÉLÈNE VACARESCO.

I.

Ik heb mijn liefste heen zien gaan
En 'k vroeg hem — „Ga niet henen!”
Ik sprak hem over 't rijpend graan,
Bedreigd door hagelsteen,
Dat hij zou blijven aan mijn zij,
Toch ging hij henen ver van mij.

— En als je hem gesproken hadt,
O zuster! van den molen,
Dan was allicht gebleve' uw schat,
Die nu zoo ver ging dolen.
— Ik zei: „Heb meelij, 'k heb verdriet!”
— „Dat spijt mij”, zei hij — anders niet.

Mijn zoete lief is heengevlucht,
Omdat zijn lippen kweelden,
Omdat de menschen in 't gehucht
Zijn liederen verveelden.
En zingen moet hij altijd door
En altijd vinde' een luistrend oor.

O zuster! had hem maar gezeid
Hoe ik zijn liedjes liefheb,
Dan was hij wel gebleve' altijd,
Terwijl ik nu zoo'n grief heb.
Niets nam hij mee, van noode vindt
Hij niets, de hemel is zijn vrind.

Niets nam hij mee uit ons gehucht
En niets ook liet hij achter
En als wij danse', in de avondlucht,
Alleen mijn liefde wacht er,
Maar geen zal zegge' uit medelij:
— „Die arme!” want hij leek zoo blij.

Maar geen wou luistren naar zijn lied
En daarom ging hij henen,
Hij leeft ze en doet hun geen verdriet,
Maar ik moet eenzaam weenen.
Had hem gezeid de liefde mijn,
Misschien zou hij gebleven zijn!
